

HIREK.

(Junius 8.) Önkénytelenül élénk tárnak a fényes képek. Diszes fogatok, drágakövek és ékes szerszámok sulya alatt tánczó lovak, a mult emlékeit föllevenítő daliák, amint délczegen ülnek meg a poroszkáló paripákat. Mindeme fénynek központja a mi jó Uralkodónk a magyarok áldott, bölcs atyja, a kinek királylyá koronáztatásának 25-ik évfordulóját ünnepelte a hódoló nemzet. Az ezeréves Magyarország minden lakója emelkedjék fölül a mindennapi hangulaton és hálaimát rebegve mondjunk hálát az eget Urának és esedezzünk a mi jó Királyunk boldogságáért, életéért.

(Idénylap Póstyénben.) A póstyéni fürdőévad annyi idegen látogatót von a hirneves gyógyfürdőbe és mégis mindeztől nélkülözte a helyi sajtót, a mely sok tekintetben előnyére volna a fürdő közönségnek. Hogy ezen a rég érezett hiányon lehetőleg segíthessünk, elhatároztuk azt, hogy lapunk egy külön mellékletet fog adni a főévad alatt abból a célból, hogy a fürdőközönség mindenről tájékozva legyen és egyszersmint egygyel több szórakozáshoz jutthasson. A melléklet szerkesztésére sikerült egy jónevű budapesti íróval egyezsége lépni, aki az egész időt a póstyéni fürdőben fogja töltetni és bizonyára számos élvezetes órát fog olvasóinknak szellemes csevegéseivel szerezni.

(A lipótvári állomás.) Kezdődnek a meleg napok. A személyforgalom napról-napra emelkedik, mindenben nagyobb arányokat ölt az állomás jelentősége, csak a várószobácskák és étkező odú marad változatlanul szűk és piszkos egyaránt. Reméljük azonban, hogy mindezeket nemsokára segítve lesz. Csak azután ne forduljanak ismét a foltozó rendszerekhez. De lássuk csak, hogy milyennek is képzeljük mi a lipótvári állomásnak a képét úgy hogy a kívánalmaknak mindenben megfeleljen. Egy tetszetős fölvételi épület, emeleten a tisztviselők lakásaival, míg alant a személypénztár, táviróterem és hivatalos helyiségek vezetnek a tágas foajéból az épület balszárnyába. Jobbról három világos, tágas váróterem és két magasan épített tiszta étterem fogja az utasokat várni, a kik szinte bánatosan hagyják el az élénk, tiszta állomást. A vágányok közötti területek mind fel lesznek töltve, úgy hogy az utazó közönség a legnagyobb kényelemmel léphet a vasúti kocsi magasan fekvő alsó lépcsőjére. A vágányokon nem kell és nem lehet botorkálni, mert a tágas peronról minden egyes sínparhoz külön átjárók vezetnek. Hideg tuss! brr! Felébredés! A szűk és piszkos állomás képe!!

(Köszönetnyilvánítás.) A nyitramegyei gazdasági egyesület ez uton mond köszönetet az Érsekújvári Takarékpénztár igazgatóságának; továbbá dr. Machkovics Gyula, Widder József, Engel Henrik, Halász Fülöp, Jeszenszky István és Hecht Jónás uraknak, hogy a megyei mezőgazdasági kiállítás költségeinek fedezéséhez példát adó módon hozzájárulni szivesek voltak.

(Az előljáráóság figyelmébe.) A múlt alkalommal említést tettünk arról, hogy a rét-utczában levő kút deszkái olyan korhad állapotban voltak, hogy egy gyermek alatt leszakadtak. Örömmel konstatáljuk, hogy a kút ujonnan befedett. Csakhogy egy közkütnak szerény véleményünk szerint nem csupán az a föladata, hogy közveszélyes ne legyen, hanem talán azt is megkívánhatjuk tőle, hogy vizet adjon. Már pedig az a bizonyos rét-utczai kút ezt semmi képen sem akarja megcselekedni azóta, a mióta a deszkáit meg-reparálták. Egészségügyi és tüzendészeti

szempontból nagyon is kívánatos volna, hogy ilyenek ne történjenek és hogy a közkutakra a legnagyobb felügyelet gyakoroltassék annál is inkább, mert — sajnos — lakosságunk annyira indolens, hogy hetekig képes az ilyesmit elnézni s habár önmaga érzi közönyösségének hátrányait, még sem teszi meg, hogy a hatóságot az ilyen fontos hiányokról értesítse.

(Szarvasmarha díjazás.) Hogy megyénkben a kisgazdáknak mód legyen adható arra, hogy különféle szarvasmarháik tenyészésében nagyobb sikert és tökélyt mutathassanak ki a nyitramegyei gazdasági egyesület a földmivelésügyi miniszter anyagi támogatásával az előbbi évekhez hasonlóan f. évi junius hó 20-án Sasvárott szarvasmarhadíjazást fog tartani, hol kiosztásra kerül a díjjal kitüntetett állatok tulajdonosai között 19 díj 800 korona értékben és remélhetőleg sikeres is lesz ezen díjazás, a mennyiben azon sokkal magasabb díjak is lesznek kiosztva, mint előzőleg, hogy a kisgazdák tenyészési kedvét még jobban fokozzák. A díjazás a vásártéren lesz megtartva és a bírálatot a nyitramegyei gazdasági egyesület Sasvár vidéki tagjai teljesítik. Ez uton is figyelmezteti az egyesület, hogy azok, kik a díjazásban részt venni óhajtanak már reggel 8 és tél órakor a vásártéren megjelenjenek, mert elkésztettek a díjazásban részt nem vehetnek. Nagyobb tenyésztők által kiállított állatok diszoklevéllel jutalmaztatnak.

(A fogyasztási szövetkezetek terjedése.) Igen helyes és életrevaló dolog az, hogy a népesség, főleg pedig a kisbirtokos osztály tagjai egyesüljenek abban, hogy a mindennapi fogyasztás kellékeit lehetőleg olcsón és a mellett jó minőségben kaphassák. Ez a célja a fogyasztási szövetkezeteknek. Csakhogy ezeknek a fölállításához nagy népesség és a mellett pénz is kell, hogy azután a hozzájuk fűzött remények teljesedjenek. Nálunk erre nem gondol senki. Egymás után teremnek a néhány száz lakósból álló községekben a fogyasztási szövetkezetek. Természetesen a lakosság nem képes azokat fenntartani s így hamarosan el is tűnnek a föld színéről magukkal rántva a tagok fillérjeit is. Nagy hiba pedig az ilyen elbizakodottság. A hol nincsen kellő biztosíték a megélhetésre, ott ne alkítsanak szövetkezeteket, mert azzal nem csupán maguknak ártanak, hanem ártanak a közügyeknek is, a mennyiben a szövetkezeteknek a hitelet is tönkresilányítják.

(Orosz idézetek a tót lapokban.) A tót nemzetiségi sajtó lépten-nyomon felhasználja az alkalmat, hogy az orosz lapok oly czikkeit reprodukálja, a melyek a pánszláv tendenciák érdekeit szolgálják. A pétervári szláv jótékonyági egyesület a napokban ünnepelte Bulgária felszabadításának, illetőleg az orosz-török háborúnak 25 éves emlékét. Ebből az alkalomból a Novoje Vremja című orosz lap ünneplő cikket közölt, melynek egyes részeit a tót Narodnie Noviny idézi. Elmondja, hogy „Huszonöt év előtt mily lelkesedéssel ment az orosz nemzet felszabadítani a balkánbeli szláv testvéreket a despotizmustól, erőszakától s visszazerezni nekik az idegen faj által elvett szabadságot. Lángoló, nagylelkű elragadtatás volt ez, melyben nem volt semmi spekuláció. Tisztán orosz idealizmus volt ez, a mely csodákat teremt, ha az orosz lélek mélyen meg van hatva.“ Majd jellemzi az orosz katonák határtalan hőstetteit, a kiket a szabadság szelleme lelkesített. „Mintha az egész szláv világot szabadnak akartuk volna látni s mindnyájunkat testvéri ölelésünkbe zárni. Mint valami szép álom, mint a beteljesedett vágy égett lelkünkben szent Szófia keresztje. Minél jobban közeledtünk az álomhoz, annál több hőstett következett egymás után. A embere-

ket türelmetlenség ragadta el, mellük lázasan lihegett... már itt van a beteljesedett álom. S egyszerre minden megfordul. Jött a berlini kongresszus a hol fölöttünk itéltek s koszorúkat megtépték. És hol van most az a szép álom...? Letűnt-e, elpusztult-e egészen, avagy csak titkon érik s valamikor ragyogva tűnik fel újra?“

(Titkok.) A fölvidék pánszláv izgató elemek mindig a szegény tót népről és azoknak borzasztó elnyomatásáról beszélnek. Igaz, a felvidéki tót nem gazdag, de nem így áll e mindenki a fölvidéken? A pángermánok ugyanilyen panaszhangokat hallatnak, pedig nagyon jól tudjuk, hogy a magyarországi összes lakóság között éppen a németanyanyelvűek azok, akik a legjobb anyagi viszonyok között vannak. A multkor egy ilyen pángermán lapszerkesztő fölött ült törvényt a temesvári esküdtszék. A bizonyítás során kiderült, hogy az illető évente 10—15 ezer koronát kap a nemzetiségi izgatás nemes munkájáért. És így van ez valamennyinél. Kiabálnak, hadonásznak, verik a mellüket a becsületes emberek és amikor a nyilvánosság elé kerül a dolog, minden esetben kiderül a titok a miért ezek a lovakok fészkelődni szoktak. Pénzért minden alávalóságira lehet embert kapni.

(Színészet Póstyénben.) A póstyéni fürdőidény első felében mint rendesen, úgy ezidén is a német színtársulat tart előadásokat. El kell ismernünk azt, hogy az előadások olyan magas nívón állanak, hogy az egész fürdőközönség tetszését megnyerte a társulat már az első előadások után is. Legközelebb, illetve ma estétől kezdődőleg Barsecu k. a. a romániai udvari színház művésznője szerepel — mint vendég — a fürdő színházában. A vendégművésznő ma a Fedorában lép fel s több mint bizonyos, hogy szép sikereket fog elérni az előkelő fürdőközönség előtt, a kik közül sokan vannak, kik a művésznőt mint a bécsi Hofburgszínház volt tagját ismerik.

(Baromfi tenyésztés.) A falusi gazdálkodó népnek egyik legjobb jövedelmiforrása a baromfi tenyésztés. Hogy azonban a baromfiakat megóvjuk a tavasszal előforduló betegségektől, legjobb azoknak minden hónapban egyszer »Viktor« baromfiport adni, a mely nemcsak a beteg állatokat gyógyítja meg, hanem az egészségeseket is megóvja a betegségtől. — A »Viktor« baromfiport, olcsósága és jóságja miatt a gazdáközönség figyelmébe ajánljuk. — Egy adag ára a mely 20 baromfi számára elegendő 50 fillér. — Használati utasítás mellékei van. — Kapható Galgóczon Török Gyula gyógyszerárán.

A szőlő oidium betegsége ellen a legjobb szer a Dr. Aschenbrandt-féle rézkénpor. Leszállított ára Budapesten: 50 kilogrammos zsákokban á kilogramm 46 fillér; 10 és 5 kilogrammos zsákokban á kilogramm 50 fillér. Használata olcsóbb, mert kevesebb kell belőle; biztosabb, mert a lombhoz tapad, a szél le nem fújja; ajánlatosabb — mert a mustot nem bűdösíti mint a tiszta kénpor vagy kénmáj. A szőlő érését sieteti, a termés minőségét javítja. Ott ahol mult évben a peronospora nem tett kárt, de a lisztharmat igen, az első permetezés helyett elég rézkénporral a tőkét beporozni. Ez pedig lényeges költségmegtakarítás. Számos magyar gazda bizonyítványa kívánatra megküldetik. Megrendeléseket elfogad a „Magyar Mezőgazdák Szövetkezte“ Budapest, V. Alkotmány utca 31. sz. Megrendeléseket elfogadnak a vidéki megbízottak is. A por kapható: Wertheimer Ignác és Vomborg Istvánál Galgócz.

Dózsa Arpád fajbaromfi tenyészdejében kaphatók Tokodon (Esztergom m.) Plimonthroex — (Kendermagos) Fekete langshan — Hondán fehér bobitával — Kék gyöngytyukok — Pávák — Pekingi kacáknak törzsei és ezeknek tojásai. Nem külföldben tengeri nyulak és fehér szibériai Spitzc fajták.

lyed előtt hódolattal hajolunk s hálát mutatunk be az Ég hatalmas Mindenhatójának azon kegyelmeért, melyet irántunk gyakorol föntartván és éltetvén Téged óh fölséges apostoli Királyunk, ki magad vagy a jószág, alkotmányos igazságérzet. Legyen királyunk életesorsa a boldogság szép utja s tündöklő csillaga a nép szerető szíve.

Üdvözlégy Hazá, Király, imádválégy Magyarok Istene!

Hálát zengjen ajkunk, hogy ezer éves multtal bíró anyaföldünk él. Hálát zengedezzünk, hogy szent koronánk fénye szerte sugárzik s áldó sugaraiban hazánk előre halad a tudományban, művészetben, iparban és kereskedelemben.

De jegyezzük meg magunknak, csak az a nemzet bizhat jövőjében, mely multját tiszteli, dicsóítja, megszenteli s emlékében tartja.

Buzduljunk a multak példáin törekedjünk hűséggel és engedelmisséggel követni ország nagyjainkat, tiszteljük a törvényt nemcsak ércz szavában, de tettek által is bizonyítsunk mellette. Szeressük a hazát mindenkor bal és jó végzetében. Hódoljunk a királynak s dicsóítva zsolozsmázzunk a szent koronáról, annak csodás, bűvös hatalmáról.

Imádjuk az Istent, de ne csak szóval és farizeus képpel, hanem az isteni törvények alapján legyünk testvérek és jó honfiak, honleányok s meglássuk nem-

rűségét e helyen emelni, csak a sorok között mondom, hogy irányukba való bizalmamat ama jó szokásuk is emeli, hogy hirdeteikhez a felek köszönő és hálaadó leveleit nem szokták csatolni.

Az apróhirdetéseket úgy látszik csak a vagyonosabb osztály használja, no meg aztán az özvegyek, elváltak s azok a kik már csak minden ötödik évben szeretnék megünnepelni születésnapjukat.

A fiatal menyecskékről csak annyit mondom, hogy a mindenféle házasságközvetítőnek ok a legnagyobb konkurrencsi. Közbenjárásuknak sok jó parti köszöni létét. A házasságot ugyanis partinak nevezték el s a kik a kártya mesterségehez egy cseppet is értenek igen jól tudják, hogy miért. A játszma már az ismerkedésnél kezdődik, ekkor kereszük a partnereket. Ilyet találni két okból könnyű: először azért, mert nálunk csak egy kell hozzá, másodsor mert igen elterjedt játék.

Egyben azonban a legizgatóbb játékokhoz sem hasonlít (különösen ilyen kis városban) t. i. roppant sok kibicze van s a mi a legborzasztóbb, e játékba nagyon szeretnek belebeszélni. Ez teszi gyakran tönkre a játszmat.

Megjegyzendő még, hogy hamis játékosok is találkoznak s hogy a hazardjáték sincs kizárva, világos példái annak az amerikai házasságok.

Vége még az anyósokról is kellene szólanom, ezt azonban nem teszem meg egyrészt azért, mert e tárgyhöz ez idő szerint érdemlegesen még nem tudok hozzászólni, másrészt a dolog kényes voltát tekintve talán nem is merném megtenni.

Azt az egyet azonban egy sorok között mégis állítom, hogy ha Adám apánknak anyósa lett volna, akkor bizonyosan nem az Urísten kergette volna ki a paradicsomból.

zetünk életfája életerős gallyakat hajt s hazánk s népe boldogul!

Ünnepre szólnak a harangok. Csengő hanggal, áhitatot keltő bongással hívják össze a magyarság apraját-nagyját ünnepre. Szálljatok a lépen át a Vág völgyének minden kis zugába, ébresszések föl az alvó sziveket. A mi völgyünk még alszik, mély álomba merülten a magyar haza multjáról, jövőjéről vajmi kevesen vesznek tudomást.

Lengjétek nemzeti létünk hirdetői, szent trikolorok, hirdessétek hegyen-völgyön, berken-sikon: „Él magyar, áll Buda még!”

Éljen a haza! Éljen a király!

Murányi Elek.

Tarka krónika a hétről.

Az 1900-ban megejtett népszámlálási munkálatok halmaza immár teljesen átdolgozva és egyes osztályokba csoportosítva fekszik előttünk s ha végig lapozzuk a mindenesetre érdekes könyvet, sok olyan adatokra fogunk bukkani, a mely egy vagy más oldalról a legértékesebb következtéseknek nyújt alapot. Csak épen a legfontosabb pontokat vegyük: az 1890. évi népszámlálás adatai szerint a magyar korona országainak összes népessége 17,465,791 volt, míg 1900-ban 19,254,559 a lélekszám, vagyis a többlet 1,790,768. A születések és halálozások figyelembevételével a természetes szaporodás 1,957,514 volt, vagyis 166,746-al kevesebb emberünk van, mint a mennyinek lenni kellene. De ha figyelembe vesszük a bevándorlásokat is, úgy bizonyára hiányozik 300,000 lélek, kik mind a legutóbbi évtizedben *vándoroltak ki*. A természetes szaporodással szembeállított esőkkenés leginkább Árva, Nyitra és Pozsonymegyékben mutatkozik. Nem szerint osztályozva népességünket 1000 férfitra 1009 nő jut. A nemzetiségek tért hódítottak az egyes megyékben, míg a városokban a magyar anyanyelvűek gyarapodtak. A német anyanyelvűek száma szaporodott: Túróc, Krassó-Szörény, Csik, Maros-Torda, Szeben és Szolnok-Doboka megyékben. A tót anyanyelvűek Bars, Esztergom, Nyitra, Pozsony, Fejér, Szepes, Békés, Arad és Csanádban gyarapodtak. Az oláhok az erdélyi részeken, a ruthének pedig Beregben, Máramarosban és Ungban hódítottak tért. A 19,254,559 lakosból 9,079,045 nem tud magyarul. Vallás szerint csoportosítva van: 9,919,913 rom. kath., 2,815,113 ev. ref., 1,854,143 gör. kath., 1,288,942 luteránus, 851,378 izr., 68,568 unitárius és 4,760 egyéb vallású és felekezet nélküli. A katolikus közel 1%-al, az izraelita 0,2%-al szaporodot; az unitárius változatlan maradt és a többi felekezet lélekszáma csökkent. Végül műveltség szempontból itélve a népességet 9,596,383 egyén tud írni és olvasni a mi közel 10% haladást jelent az utolsó évtizedben.

Humbertné a százmillió sikkasztótársaság vezéralakja folyton újabb és újabb részletekről értesülhet az ő megbízható hívei útján az ellene folytatott eljárások eredményeiről. Eleinte csak 1000 hitelezőről és károsultól beszéltek s ma már közel 3000 ember vallja magát károsultnak, akik nem kis agodalommal várják, hogy mikor érkezik hír a Humbert házaspár remek építésű jachtjáról, a mely ezóta már alkalmasint Dél-Amerika valamelyik partrésze felé ereszti le

horgonyait. Ez a zseniálisan raffinált asszony bizonyára jól megállapította utiterveit s így aligha lesz a párizsi rendőrségnek alkalma egy ügyes fogással gazdagítani krónikáját.

Az udvarias közös hadügyminiszter bemutatatta az új ágyuk mőködési képességét a delegátus uraknak. Örkenyben kemény tüzelést rendeztek. Süvitettek a golyók, romboltak a srapszelek és alkalmasint puffantak a pezsgők s ennek az eredménye az, hogy lesznek új ágyuink.

Olyan nagyban talán még senkinek sem ütötték a reklámok dobját, mint Miss Dunkannak, a tengerentúli tánczosnőnek. A szende nő ugyanis a mikor Budapestre érkezett csupán csak szörnyen előkelő és zárt társaságokban tánczolt. Dicsóította az egész sajtó. Elterjedt róla a hír, hogy a világ minden kincséért sem lépne föl nyilvánosan. Lehet, hogy nem is kérték, de lehet, hogy porba hullott mezitelen bájos lábai előtt a félvilág, szóval föllépett az urániában is, a magyar színházban is, sőt most vidéki körutra indul és alkalmasint Nyitrán is látható lesz. Reméljük, hogy a bájós hölgyet, a kinek tánca fölleveníti sőt elénktárja a mitológia összes apróbb-nagyobb istennőit, meg fogja engedni, hogy bizonyos koronák lefizetése ellenében, mi is élvezhessük az ő utólréhetetlen művészetét.

Tekintve azt a lovagias viselkedést, a mit a francia nemzet velünk szemben a szegedi árvíz alkalmából tanusított, az Országos Ujságírók egyesülete elhatározta, hogy széles körben mozgalmat indít a Martinique sziget szerencsétlen lakóinak a segítésére. A tekintélyes egyesületnek sikerült az ezen alkalomra összeállított országos bizottságnak elnökéül Széll Kálmán miniszterelnököt; tiszteletbeli elnökéül pedig Vaszary Kolozs hercegprímást megnyerni, a mi már magában véve is elég biztosítéka annak, hogy a magyar nemzet méltó módon fog hozzájárulni a tüztenger elől menekülő segítéséhez.

A három évig tartó hősi háború immár a multé. Vereenigingben megkötötték a békét olyan formán, hogy a búrok, a kiknek kilencz-tizede elpusztult a szabadságért folytatott dicső küzdelemben, lemondottak függetlenségükről. Ha három évvel ezelőtt tették volna azt, úgy épen a mai jogaik volnának meg és nem lett volna az a rengeteg véráldozat, a melynek minden egyes cseppje csak növelte volna a páratlan hős nemzetnek a dicsőségét. Vén Európa vess számot magaddal és ismerd el, hogy ennek a nagy veszteségnek sok tekintetben te vagy az okozója. Bátorítás, simpathia és sok mindenféle tüntetés kísérte a kis nemzet öngyilkos játékát. Tapsolt az egész világ, tüzelte, ingerelte a hős búrokat és senki sem akadt, aki őszintén megmondta volna a becsületes véleményét. Szegény jó búr nemzet rajtad is beteljesült a közmondás igaza: „Istenem, szabadíts meg a jóbarátoktól; az ellenséggel azután majd elbánok magam is.”

Nagy ijedelem fogta el Finta, Ternyó és Gergelylaka sárosmegyei községek lakóit. A község közelében fekvő Strázsa hegy bel-sejében ugyanis napokon át dübörgés és zugás volt észlelhető s a kutak vizei hol eltűntek, hol meg forró állapotban kerültek vissza a föld mélyéből a kutba. A Strázsa hegy tudvalevőleg valaha tűzhányó volt s így nem csoda, ha jelenségeket — a martiniquei katasztrófa után — a legnagyobb félelemmel fogadta a lakosság. Az országos meteorologiai intézet megkérdezte, teljesen megnyugtatta a lakosságot, a mennyiben kifejtette, hogy ezek a jelenségek épen nem mutatnak vulkanikus kitörések előjelére.

(á. v.)

Minden hazai kiállításon legmagasabb kitüntetésekben részesült gazdasági fajállatok tojásai kaphatók alólírottak mint: **fehér**, fekete langshan, fehér, sárga **barna cochin**, plimút-rocx, fehér-sárga kopa. znyakú, óriás magyar (új) **gyöngytyúktojás** darabonként 12 kr. Angol emdeni libatojás 60 kr., amerikai bronz, francia fekete pulykatojás 35 kr., pekingi kacatojás 10 kr. Élő állatok: **fehér cochin**, langshanok ritka minőségben, plimút-rocx 4—5 frt. 1 drb. bronz gyöngytyúkkakas 3 frt. Kizárólagos gazdasági fajok telepe. **Iske**, u. p. **Nagy-Kapos, Ungmegye. Magda János.** Sürgönczim: Magda Nagy-Kapos.

Galgóc mezőváros előjárósága.
390/1902.

Hirdetmény.

Galgóc nagyközség pénztárának valamint a község által kezelt utczakövesési-, kórházi-, szegény-, Silberer Ede-, Löwenthal-féle és közuti-alap 1901. évi zárszámadásai az 1886. XXII. t.-cz. 142. §-a értelmében 1902. évi június hó 15-étől kezdődő 15 napon át Galgóc község község-házán (jegyzői irodában) közszemlére kitéve vannak, azok elleni észrevételek ezen idő alatt ott előszóval avagy írásban beadhatók.

Galgóc, 1902. május 31.

Szoboda,
jegyző.

Galgóc mezőváros előjárósága.
2766/902. sz.

Hirdetmény.

Galgóc községre vonatkozó s az 1902—1904 évekre szóló III. oszt. kereseti adó kimutatási javaslatokat tartalmazó kivetési lajstrom 1902. évi június 3-tól ugyanaz év június 10-ig Galgóc község község-házán közszemlére kitéve van; ezen kiszámítási javaslatokat mindenki megtekintheti és az őt, vagy másokat illető adójavaslatokra netáni észrevételeit a javaslatok kitételének ideje alatt a nyitni királyi pénzügyi igazgatóságnál, utóbb pedig az adókövető bizottságnál előterjeszheti.

Galgóc községi adózók III. osztályu kereseti adója az adókövető bizottság által Galgóc község község-házán (1 számú szobában) 1902. évi június 11-én d. e. 8 órakor fog tárgyalatni.

Galgóc, 1902. évi június 1.

Szoboda,
jegyző.

Santal Egger

valódi keletindiai Santal olajat tartalmazó tokocskák, orvosilag ajánlott, megbízható szer fiatal emberek bántalmánál. A folyást néhány nap alatt megszünteti. Orvosi tanácsra alkalmaztatik, jobb mint a drága külföldi szerek. Egy eredeti tigris fej védjeggyel ellátott üveg **ára 3 korona.**

Fő és szétküldési raktár **Török Gyula** gyógyszer-tára **Galgóc.**

Férfi szabó üzlet.

Ajánlom a n. é. közönség b. figyelmébe dús raktáramat angol és skót szövetekben. A legjutányosabb árban készítek a legújabb divatu szabással mindenféle férfi öltönyöket.

BERGMANN SIMON

Kovács-utca.

Herren Schneider.

Beehre mich dem P. T. Publikum die höfliche Anzeige zu machen, dass ich alle Sorten englische und Brünner Stoffe am Lager halte, und Herren soauch Knabenkleider nach neuester Façon nach Mass verfertige.

Hochachtungsvoll

SIMON BERGMANN.

Eladás vétel és bérlet legeredményesebb, ha az **Országos Pályázati Közlönyben** hirdettetik, mely Közlöny az ipar, kereskedelem, mező- és erdőgazdaság összes köreiben közkezen forog **Mérsékelt hirdetési díjszabás.** Felvilágosítást nyújt a kiadóhivatal **Budapest, Röck-Szilárd-utca 27. sz.**

Keltőtojások.

Elsőrangú díjazott törzsektől, ezüst-wiandotte, sárga wiandotte, fekete langshan, ezüst nyakú dorking, kendermagos plimuth, fehér plimuth, világos brahma, sötét brahma, fekete olasz, erdélyi kopasznyakú darabja 30 fill., óriási pekingi kacásé. darabja 40 fill., andalusiai és sárga cochiné darabonként 40 fill. Egy fajtából legkevesebb 6 drb. rendelhető. Kérdezősködéseknél válaszbélyeg kéretik. Megrendelések **Lingner A. W.** a segesvári baromfitenyésztési és madárvédelmi szakosztály elnökéhez küldendő **Ségesvárra.**

Szárnyasaink.

Az egyedüli magyar nyelvű baromfitenyésztési képes szaklap, foglalozzik a baromfitenyésztés összes ágaival, betegségeivel és ezek gyógykezelésével. A lap az Országos Baromfitenyésztési Egyesület hivatalos közlönye és **Parthay Géza** igazgató szerkeszti. Előfizetési ára egész évre 8 korona, fél évre 4 korona. Mutatványszámokat szívesen küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-u. 30.

Vadászat és Állatvilág.

Vadászati, zoológiai és kinológiai képes szaklap **Bársony István** és **Fónagy József** közreműködésével szerkeszti **Parthay Géza.** Előfizetési ára egész évre 8 kor., fél évre 4 korona. Mutatványszámokat díjtalanul küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-utca 30. szám.

SZUPERFOSZFATOT

stassfurti kainitot

szavatolt 12-4% tiszta káli 23-24% kén-savaskáli tartalommal

Stassfurti kálitrágyasót

szavatolt 40% tiszta káli 74-76% kén-savaskáli tartalommal.

Kovasavas-kálit (dohánytrágyázásra) továbbá mindennemű egyéb **mütrágyaféléket** azonkívül **Rézgálicot** (98—99%) Elismert kitűnő minőségben legolcsóbban szállít a

„HUNGARIA“

Mütrágya, kén-sav és vegyi ipar részvénytárs. **Budapest, V. Fürdő-u. 8.**

Dr. **Kovács Soma** fogorvos (Budapest-ten VIII. Kerepesi-út 29.) már eltávozott városunból, de még ez év augusztus havában ismételtelen eljön.

Fogmütétek, plombák, egyes fogak és fogsorok a legmegbízhatóbban készítetnek a budapesti műteremben.

Nyom. Szold Jakabnál, Galgócson.

Van szerencsém dúsán felszerelt **bútorraktáromat** a n. é. közönség figyelmébe ajánlani.

A bútorok **mindennemű stylben saját műhelyemben** készülnek, melyekért **több évi jótállással** kezeskedem.

Ebédülő szalon s háló szoba berendezésekből nagy raktárt tartok, vagy kívánatra, a legrövidebb idő alatt **részletfizetésre** a legkedvezőbb feltételek mellett készítek.

Butor raktáram szíves megtekintését kérve,

vagyok hazafias tisztelettel:

KISSKA MIHÁLY,

műasztalos.

Galgóc, főtér.

HOFFMANN PÁL

Mészáros és hentes üzlete

Ferencz Jozsef tér

Ajánlja **kitűnő prágai módon készített sonkák** Egy kl. ára nyersen fűs tölve 1 kor 60 fill. Főzve és kicsinyben kimérve klj 3 kor. tól 4 kor.-ig.

Kitűnő minőségű házi **szappan**, szárított kilója 60 fillér, frissen főzött kilója 54 fillér.

Selcher und Fleischhauer.

Empfiehl besonders seine nach Prager Art zubereitete Schinken. Rohe Schinken per Ko. 1 Krone 60 Heller Gekocht in Detail per Ko. von 3 Kr. bis 4 Kronen.

Valódi egyiptomi **szivarkahüvely**

Szold Jakab

könyv- és papir-kereskedésében

jutányos árban kapható.

Nagy választék

képes levelező-lapokban.

!! Különlegességek !!

10 különféle galgóczi

látképes levelező-lap

kézzel faragott

secessió keretben.

Egy női kerékpár

(keveset használt) **csekély ár mellett eladó**

SZOLD JAKABNÁL.

Slovenská príloha ku tidenne vychádzajúcemu casopisu „Galgóczi és vidéke“

Kostuje 2 fillére.

Vlasti-zrada.

Tento hriech nie čert a peklo ale snad ešte nejaká horšia mocnosť vimislala. Lebo darmo pátráme celi stari zákon, darmo pátráme dejini starovecke, darmo skúmame prikazi božie a cirkevne o tomto hriechu spomienki neni. Však desatero božích prikázání je dielo božské a najdokonalejšie, vnom rovno o vlasti-zrade spomienki neni, len ze štvrtého prikazu si môžeme naučenie vzat.

Zem na ktorej sme sa zrodili, na ktorej žijeme a bívame, do ktorej pochovaní budeme a v ktorej naši dedovia a prededovia spočívajú ktorí túto zem našu vlast ťažko životi tisíci vidobili, ktorí za slobodu vlasti zem túto krvou polievali, je naša matka a od Boha skrz Mojžiša dane desatero prikázanie hovorí, „Cti otca a matku tvú, ščešli dlho živi bit na zemi.“ Teda nie len matku telesnú, ktorá nás zrodila, — lež aj matku telesnú ktorá nás chová živi udržuje máme, bi sme dlho živi boli na zemi — ctit a vážit. Jestli toto prikázanie prestupime pácháme smrteľni hriech. Lebo hriech je nectit a nemilovat rodičov ale hriech je aj nectit matku zeme, vlast.

Špatné slovo „zrada,“ „zapredanie.“ Ešče špatnejšie „vlasti zrada“ — „vlasti zapredanie.“ —

Prvi zradca na ktorom peklo svoju moc pokusilo ból Judaš. Zradil, zapredal svojho učiteľa — majstra a spasiteľa Ježiša za mizernú mamónu tricat striebernih penážkov. On ale hnet vzal aj odmenu svojho zločinu, obesil sa

Tak dokonat prvi zradca tak bi mali ale dokonat aj všetci jeho nasledovníci.

Vlast! ach milá vlast! — po Bohu bi nám mala bit najsvätejšia najvzácnejšia lebo však keď nič, na svete nič nemame, predca nám vzácna má bit aspon tá zem na ktorej sme zrodeni. Ved učme sa od zvierat nerozumnych, svoje hniezdo miluje a vždi sa do neho vráti, z bolestnim spevom sa lúči, z veselím ščebotáním sa navracuje.

Teda len človek bi ból to jediné stvorenie božie na zemi, čo bi vlast svoju nemiloval, čo bi vlast svoju nectedelne opustil a za mamónu slubov snad aj nepráteľom zradil? — — — — — Bohu žial ano. —

V čom sa ale javi tento strašni hriech vlasti-zradi. — ? — Vlasti-zradj hriech sa javi v nemilování vlasti. Z to-

hoto pochádzá každi inakši hrinch proti vlasti. Lebo kto nemiluje ju tak že bi ból v stave bár kedí na jej prospech aj život za nú obetovat, ten je už lahostajni, a jako lahostajni je už na všetko hotovi.

Ved nie len za peniaza možné vlasti zradu spáchat lež aj ináč.

Mi žijeme v našej milej vlasti uherскеj teda toto je naša milá vlast.

Miluje li ten svoju vlast kto ani len jej reč sa nenauči. ? —

Miluje li ten vlast svoju kto všetko iné chváli čo je cudze a svoje hani? —

Miluje li ten vlast svoju kto z cudzozemska kupuje a krajinské dorobki tupi a zavrhuje. ? —

Miluje li ten vlast svoju kto proti narideniam vrchnosti bár z jakého cielu sa protivi. ? —

Miluje li ten vlast svoju kto ju lahko miselne opusti a sa odnej bez potrebi odtrhne ?

Miluje li ten vlast svoju kto hladi divása a vidi že podkušiteli lud zvadzaju proti vrchnosti, proti vláde, proti vlasti a proti poriadku krajini a takého neoznámí vrchnosti. ? —

Miluje li ten vlast svoju kto z cudzima narodnostami kamaradstvú prevádzá svoj národ si nevšímá. ? —

Burič.

„Ale čo to zas bubnuje ten kišbiró cera moja?“ — pital sa Halász gazda od svéj céri ktorá prám čul prišla z ulice.“

„Bubnuje tatinko mój že je treba na obecni dom icit lebo že bude zhromaždenie.“ —

„A kto to vidržíva?“ pital sa otec.

„Nuž to veru nepovedal len že dnes na polodne každi kto je statečni človek, keď sa vizvoni, na obecni dom sa dostavi,“ — pravila céra.

„Nuž to pojdem.“ —

Halász ešče pred zvonenim odbavil svoj obed a svoje povinnosti domajšie, pospiechal na obecni dom.

Dost neskoro prišól lebo už izba plná bola a jemu sa veru už len pitvore ušlo miesta. Jeden druhého sa vpitoval — „kto to dal bubnovat?“ — a „čo to bude.“ —

Keď už potom „každi statečni občan“ sa zdál bit po hromadé, nuž začali netrepežlivé hlasi kričat „čo to bude“ — „čujme už.“ —

Povstal sirotni Búboš a prehovoril.

„— Statečni občani! Já som vás dal zvolat. Však vi viete, že každi statečni človek je povinni pomoct jeden druhému, keď je jedon lebo druhi v nudzi biede a trápeni.“ —

„— No to je veru pravda“ — hučalo z hromaždenie.

„— Pravda neni medzi vami ani jeden čo bi korunu lutuval dat záto, abi dakoho od vazenia vislobodil.“ —

„Tak je!“ — ale už ne hučali všetci.“ —

„— Statečni občania! dobre som já to vedel, že každi statečni občan prinde, lebo najkrajšia čnosť, ktorá znači občana je láska ku bližnému. Je medzi nami jeden ktorí tu neni. A to je ten kterému dakuvat môžete že predeslého sirotného odehnali, podrichtára zhodili, višetruvámie zaviedli proti notárovi a neprijemnosti narobil všetkim vrchnostám.“ —

„Hej! už ja citim čo to bude.“ — hovoril Halász v kuchine susedovi.

„Pravda je“ pravi dálej Búbos, „že ste sa mu zato aj odslužili a z volili ste ho za törvény bira.“ —

„Éljen! Éljen“ hučalo z hromaždenie.

„Teda zato že tento človek sa usiloval na dobré obci, že chcel richtára notára služného z úradu zhodit, páni sa oborili na neho a odsúdi ho skrz falešne obvinuvámie na tristo korun pokuti, alebo keď to za pätnast dni nezaplati, dva mesace áreštu. Ach ti statečni ludu! možeš to dovolit abi taki človek, ktorí len tvoje dobré vihladáva v árešte sedel“ — ? —

„— Hej! nedovolime abi naš vodca ból v árešte!“ kričali niekteri.

„Aj pomreme za neho,“ ozvalo sa sa pár trhanóv.

Pár občanov ale išlo preč, hovoriac medzi sebu „to je len predca svinstvo že na obecni dome za takého buriča sa mózu reči držat.“

„Len budte spokojni, však vezne svoju odplatu aj pán Búboš ktorí zastáva buriča“ — pravil žandár ktorí ból v kuchini tiež ukriti.

Búboš zestúpil ze stolice na ktorej stál keď reč držal, vzal mastni širák a hodil veľkim črngotom niečo do neho zkríkol;

Nie! a sto rázi nie! a ten kto bár kteri zameškanie proti vlasti spáchá, dopušča sa hriechu vlasti zradi, a je hodni bi Judášov trest aj na neho stúpil, lebo kto je v stave v malom anolen v malom prehrešit sa proti vlasti, ten pri príležitosti a udaních okolností je v stave aj zločin proti vlasti spáchat.

Naj vám sa prehrešuju je sice pravda nevedome proti vlasti ti, ktorí su málo viučení čo je vlast, čo je národ. Keď takito hriech spáchaju nie na svoju, lež na vodcov svojich nesmedomítich hlavi žeravé uhlie sipu, lebo tichto povinnosť je osvetu, lasku ku národu, lasku ku vlasti už v útlém srdci dietata zaščeptit, z kterého sa na starost silná podpora vlasti a národa stane.

„Vlasti svéj neohrožene verni bud oh Uher“ kto tieto posvatné slová zachová nech požehnanie božie na nom, na jeho milich, na jeich prácach spočívá.

Korhelica.

Smelo možme povedat ze korhelica je kliatba ludského pokolená. Požívanie nadmierné trugov obzvláštne ale nadmierne požívanie páleného zapríčinuje najhnusnejši upad človeka duševní a hmotní.

Každí nápoj v malýj miere uživaný je medicina, vnemiere uživaný je jed. Len to je chyba najväčšia že mieru zadržat je skoro nemožnosť.

Malá mierka páleného na príklad obživí človeka, krv občerství, ducha prebudi a chut ku jedeniú napravi.

Keď jedla požívame o päť šest hodin ich žalúdek štravi a štiovi snich vejdu do krvi a až tedi nás občerstvá.

„Takto čini stateční človek,“ — a ti chudobni občani bar z ťažkosti ale predca vivinali ručníci a hádzali do širáka koruni, mluviac „oslobodime našeho vodca.“ — Čo lepšieho ztahuvalo sa na stranu.

Keď masťni širák už skoro plni ból, vikročil žandár podľa Búboša vzal mu širák z ruki a pravil „v moci a mene zákona z habám peniaze tieto.“ —

Občanie sa čuduvánim dívali na žandára, Búboš ale laknuti oblednuti pital sa trasucim hlasom

„— A prečo,?“ —

Pravil žandár. „Preto lebo ste vi od tichto nablaznenich ľudí na vislobodenie jedného buriča penáze zbieral, zakon ale hovorí; „kto na cieľ vislobodenia z areštu alebo pokuti takého človeka, kteri je trestne odsudeni, peniaze zbiera, tie sa maju z habat.“

„No rozprávaj čul Búboš pravil Halász gazda, ten ale vonal už zlu pecenu, mlčal.“

Žandár zavolal pár ľudí statečných a čítal penáze prednima abi aj na neho

Palené na rubi čini, toto zaraz účinkuje veelom tele človeka a v tejto vlastnosti, krije v sebe nešťastie pokolena ludského.

Jeli čudo keď chudobni robotnik ustati kteri nema času k odpočinku dlhému, ktomuto nápoju pekla siaha? Palené ho rozveseli.

Čudo je keď ten kdo starost má k pálenému sa obáti pálené nás učí zabudnúť.

Čudo je že chudobní robotní človek kteri je ustati a aj nemá čo jest za tímto pekelním napojom sa trase keď ho raz okusil? Neni čudo. Lebo nepomislá na tu cenu kteriú ich koštuje toto len do časúe obveselenie a občerstvenie.

A však strašnu cenu má toto.

Korhelovi ponajprv žaludek vipovie, nevie jest lebo mu žaludek ne trovi. Na srdco a na prsá mu sadá sadlo a preto mu srdco vždi nepravo bijúc, krv z velku silu aj do tich naj fajnejších žiliek žene tie rozťahne a rozšíri. Odtál pochadzaju aj červené nose. Ponevác ale aj plúca ne účinkuju prave že pri dichánú nefarbá krv na červeno dokonale odtál pochádza že stari korheli nemaju už červené nose a tváre ale svetlo zdrzavé. Keď vidíme takého nešťastlivca ze svetlo zdrzavim nosom a tváru, bár sa aj vihovára vieme čo je on!

Stroj života ludského prestáva účinkovat a korhelovi najprv sa začnu triast ruki neskorej nohi Ze začiatku ien dech takeho to nešťastlivca je pálenýj vóni neskorej aj pot smrdí pálením.

Sila upadá rozum sa trati a mína, posudit korhel nevie čo je dobré a čo je zlé, zostáva surovi a strach manželki, dietók, rodini a celému človečenstvu zostane na obťažnosť, až ho dajaká nemoc, ponevác velmi lahko onezdravie ze sveta vikinoži. Nuž ale či stim je už dost? ach dečo je, Jeho nakanenú krv aj potomci jeho zdedá bledjtvári bez krvi deti zstanú z kterich ani robotnici ani vojaci bit nemožú. A takímto sposobom

nepovedali buriči že snád ich bolo väcej. Načítali ale sedemdesát korún len že bolo medzi nima aj ale za hrst starih všelijakich penazi a plieškov, čo všetcí videli „no to je pekná vec, kto to dal ti grešle?“ — „ja nie“ — „já nie!“ — kričal každi, len Búboš ból ticho, kteri keď zbierku začal abi vatšu chutu ľudie penáze do širáka hadzali, začal a hodil hrst plieškov do širáka, mislel sí že šak to nikto nezbadá.

„Šalbier“ — „gazember“ — a také ména mu začali dávat občanie, ba ano aj pár mladších dvihli ruki že mu trochu chrbet a rebrá potru. Žandár ale utišil občanov praviac; „nechajte trest buričov na zakon, ten ho najspravedlivejšie potresta.“ —

A tak sa stalo. —

Búboš zato že penáze na zakázani cieľ zbieral, že búril proti spravdivému súdnému viroku a vrchnosti, pokutuvani ból na dve sto korún pokuti a tri mesáce areštu.

pálené celé okolia vikinoži že pozret na taki okres je ku zaplakánú.

Boží trest, metla spravdivosti božiej spočívá na takém okoli kde sa lud oddal korhelstvu.

Povinnosť je učitelov knazov visvetlit ludu o tomto nešťasti. Nech sa ze společenstvá nikto nedivá ze založenima rukami na s kazu korhelice, lebo sa korhelica nie len na korhelovi ale aj na spolocenstvu strašne vi pomstvi.

Kto ale cítí že do korhelice upadá nech sa na seba neznehává ale nech hladi sa ludom oddat kteri ho z krátkej cesti z vrata lebo tak na seba z nehani isto nie krokom, ale cvalom pospiechá do záhubi.

Chíri z tidna.

(Velike vojanskéj) evičenia budú tohto roku na jesen okolo Šašváru na ktorich jako čut z Jeho—jasnosti krála našeho aj ini mocnári — z vlastne král prusski, kteri je velki priateľ našo uherského naroda — učast brat budu.

(20 roče) jubileum notráski, jako sa nám dostalo do usú odbavoval Szvoboda Károly notár v Galgóczu v úzkém krúhu svojich predstavenich a priateľov. Prajeme mu z jeho duvernima spolu, bi ešte mnoho rokov na prospech milěj vlasti uherskej a na zdar mesta Galgóczu v úplném zdravi účinkovat mohól.

(Zaspal) počtárski posel z Kápu keď niesol počtu, len jakisik dobrí ftak učitel mu pakel čo ból 140 korún bodni. Chlapik keď bude mocit mosi zaplatit za svoju nedbanlivost. Prečo je len ľahkomiselnosť na svete či neni dost noci na spanie? Kedi pochopiš ludu mój že každi človek ma povinnosti ktere vikonat mosi, Povinnosti stavu.

„Viktor“ Heilpulver das beste Mittel gegen alle vorkommenden Krankheiten des Geflügels

1 Paket 50 Heller zu beziehen durch die Apotheke z. heiligen Josef in Galgócz.

Isto a silno u činkujuci stroj na vikorenenie húsenic z ovocnich stromov, ruži a ovocich kričkov.

Sposob upotrebenia.

Jeden prach najprv v jednom litre vodi dobre rozmiesáme a potom do suda aneb šafa z 50 litrámi vodi pri dobrém miesáni spojime.

Z túto tekutinu stromi ruže a kriki pred kvetom dva rázi cez štyri tidne fajnovu pokropime, merkujúc nato abi sa topo daždi stalo bi nám to dáže neznil.

Pri kropení často miesajme v sude zarobenú tekutinu Perenosporové sikački su ktomu velmi rúce.

jedon prášek stojí 40 fillérov.

k dostánú u **Török Gyula**

v apatéke

ku sv. Jozefu

Galgócz.

Deutsche Beilage

des Wochenblattes „Galgócz és Vidéke.“

Original-Novelle des Galgócz és Vidéke

Marion Gérard.

Ein Roman in wenigen Zeilen von
Alexandrine Schlauch von Linden.

(Fortsetzung)

Motto: »Wenn Zwei sich lieben mit göttlichen Flammen,
Geschicht ein Wunder, und sie kommen zusammen.

Der lebenswürdige Leser hat in denselben zwei interessante Persönlichkeiten der Pariser Elitewelt kennen gelernt. Den galanten Nabob: Graf de Beer, und dessen jüngeren Freund Baron P., welcher Letzterer wie wir gesehen haben das vollkommene Gegenheil des gräflichen Damenfreundes zu sein schien, aber trotzdem, seines edlen, ritterlichen Auftretens halber das geheime Ideal mancher Mutter und Tochter der schönen Seinstadt war! — — —

— Es ist um einige Tage später. Abermals finden wir die kleine Pianistin um die sechste Nachmittagsstunde auf dem Boulevard des Capucines promenierend. Ihr Blick ist fast unverwandt auf den Thorweg des Grand-Hotel's gerichtet: es kann ihr Niemand entgehen, der das Restaurant betritt.

Doch so sehr sie auch spähen mag, dieses Mal scheinen ihre Erwartungen sie zu täuschen.

Auf der Madelaine schlägt es schon das zweite Viertel nach Sechs, als sie endlich leise aufseufzend den Boulevard verlassen will.

Da tönen plötzlich eilige Schritte in ihrem Rücken, und als sie sich unwillkürlich wendet, steht höflich grüssend ein älterer Herr vor ihr.

Freundlich, wenn auch etwas verwundert erwidert sie den Gruss, denn sie vermuthet, dass sie verkannt worden sei, wie es ihr schon zu wiederholten Malen begegnet ist.

„— Mein Name ist Graf de Beer, mein Fräulein!“ sagt da der Fremde mit etwas unsicherer Stimme. — Ich habe den Auftrag Ihnen eine Mittheilung zu machen, und — Sie würden mich unendlich beglücken, wenn Sie mir gestatten wollen, Sie eine Strecke des Weges zu begleiten . . .

Dunkle Glut färbt plötzlich das ausdrucksvolle Mädchengesicht. Sie ist viel zu sehr Pariserin, um nicht diese habituelle Einleitungsflöskel galanter Boulevard-Bekanntschäften richtig zu verstehen.

„— Ich habe meinen Weg von jeher ohne lästiger Begleitung gefunden, mein Herr!“ entgegnet sie mit bebender Stimme, während es in ihrem Blicke drohend funkelt.

„— Das ist es eben, was mich zu meiner Bitte veranlasst!“ erwiderte der Graf mit einem Versuche sein Vorgehen zu motiviren, obgleich der kalte, höhnische Blick der kleinen Pianistin ihm einen guten Theil seiner Sicherheit raubt: — „Täglich um dieselbe Stunden sehe ich Sie denselben Weg zurücklegen, und immer allein! Ich sehe Sie den Boulevard auf und nieder

schreiten als ob Sie Jemanden erwarten würden, und dann

„— Genug, mein Herr!“ fiel sie ihm verachtungsvoll in's Wort: — „Sie haben sich schon hinlänglich lächerlich gemacht!“ Wenn Sie für Ihre Späherdienste bezahlt werden, so hohlen Sie sich Ihr Honorar, sie scheinen es redlich verdient zu haben! Betreiben Sie aber die Spionage aus eigener Passion, so nehmen Sie den Ausdruck meiner tiefsten Verachtung als angemessenen Lohn!“ — und ihn kalt den Rücken wendend verliess sie den Boulevard.

„— Biggrr! Die ist kategorisch!“ — rief der Graf, aus seiner momentanen Erstarrung erwachend. Die Lektion war *comme il faut!* Mehr hätte ich wirklich nicht vertragen können! Bei meiner Seele! Die Kleine gefällt mir!“ Und halb ärgerlich, halb lachend ging er in das Grand-Hotel, wo er seinen Freund Baron P. bereits vorfand, dem er unter lustigen Spässen und mit komischer Uebertreibung das Intermezzo des Boulevard des Capucines erzählte!

.
Drei Wochen sind seither verflossen!

Ein zartes, kränkliches Mütterchen trippelt langsam am Arme ihrer Tochter durch die Alleen des Boulognerwäldchen's. Mit zärtlicher Sorgfalt sucht das junge Mädchen den besten Weg für die alten, schwachen Füße der Matrone aus.

Eben wollen sie eine Reitallee durchkreuzen, als zwei elegante Reiter in Galopp dieselbe heraufgesprengt kommen. Beim unverhofften Anblicke derselben färbt dunkle Glut Stirn und Wangen des jungen Mädchens und sie macht eine unwillkürliche Bewegung um zu entfliehen. Doch sie kann nicht, sie muss an der Seite der Matrone bleiben.

In diesem Augenblicke hat auch schon der ältere der Kawaliere das junge Mädchen erblickt, und knapp vor den zwei Frauen reißt er plötzlich die Zügel mit nerwiger Faust an sich, so dass sich sein edles Thier vor Schmerz fast kerzengerade aufbäumt . . . Beide Herren lüften hierauf grüssend die Hüte und reiten in ruhigerem Tempo vorbei, die Allee hinunter . . .

„— Wer waren die Kawaliere?“ frug die Matrone, als die Reiter ausser Gehörweite waren. Ihr Blick wandte sich fragend nach der Tochter, und sie erschreck über die Geisterblässe mit welcher das Gesicht derselben angehaucht war — „Was ist dir Marion mein Kind?“ fügte sie zärtlich besorgt hinzu, als plötzlich Thränen aus des Mädchens Augen drangen

„— Frage nicht, Mütterchen!“ Sagte sie sanft: — „Du weisst deine Marion ist so empfindlich und reizbar . . .“ — Und hoch erröthend fügte sie hinzu: „das war der Graf, der mich täglich insultirt! O Mutter! wenn ich nur das nicht dulden müsste, wenn es nur einen einzigen Menschen gäbe, der uns vertheidigen wollte . . .“

„— Kind! Kind! Deine Heftigkeit ist krankhaft!“ begütigte das Mütterchen und

zog die zuckende Mädchenhand zärtlich an sich! — Wer ehrlich ist, braucht keinen Vertheidiger — nur der Fehlende und Schwache nimmt seine Zuflucht zu einem solchen! Merke dir das, mein muthiges Mädchen!“

Sie gingen eine Zeit lang wortlos neben einander her.

„— Und wer war der zweite Reiter?“ frug nach längerer Pause das Mütterchen, um Marion aus ihrem Sinnen zu wecken.

„— Baron de P.“ erwiderte mit monotoner Stimme das junge Mädchen, als wären ihre Gedanken recht weit von der Person entfernt deren Namen sie ganz leicht hin nannte

„— Wie stehst Du mit der Kleinen?“ frug Baron de P. den Grafen als sie in die nächste Allee einbogen.

„— Ich stehe gar nicht mit ihr!“ entgegnete der Gentleman, und gab seinem Pferde nervös die Sporen.

(Fortsetzung folgt.)

Der Fleischgenuss.

Den zehn allerersten Geschlechtern, die von Adam bis in die Zeiten Noah's lebten, war es erlaubt sich ausschliesslich *nur* von den ihnen schon damals zu Gebote stehenden Kräutern zu ernähren und durften kein Fleisch geniessen. Erst dem frommen Noah, als er die Arche nach der Sündflut verlassen, wurde durch göttlichen Ausspruch die Erlaubniss zu Theil, dass er das Fleisch von den ihm untergebenen Thieren essen dürfe, welche Sitte sich, wie wir's Alle nur zu gut wissen unangefeindet und ohne jeden Widerspruch — die Vegetarianer ausgenommen — bis heutigen Tages erhalten. Wie es uns die Geschichte überliefert, waren es vor allen andern Völkern die im Zeitgeiste weit vorgeschrittenem Aegypter, welche dem Fleischgenusse etwas mehr Aufmerksamkeit zuwandten, denn es wurde schon in jener Periode allgemein angenommen, dass viele Krankheiten der Menschen, nämlich deren schlechte Blutmischung, der Ausatz, die ägyptische Augenentzündung und andere Leiden die Folgen von übermässig genossenen Speisen, von verdorbenen Nahrungsmitteln, vom Schweinefleischgenusse oder überhaupt vom Genusse unreiner Thiere herkommen mögen. Es wurden deshalb bei den Aegyptern nach dem Vorbilde der mosaischen Religion sämtliche Thiere in reine, deren Fleisch genossen werden durfte und in unreine, deren Genuss verboten war, eingetheilt. So erstreckte sich das Verbot des Schweinefleischgenusses im Alterthum nicht nur auf Aegypten, sondern auch auf Arabien, Phoenicien einen Theil Kleinasien, überhaupt auf alle semitischen Völkerstämme.

Tacitus, der berühmte römische Geschichtsschreiber meinte, dass die Juden aus dem Grunde das Schweinefleisch verschmähen, weil unter den Einwohnern Palästina's

die Aussatzkrankheit ungeheure Verheerungen anrichtete, welche man eben dem Schweinefleischgenüsse zugeschrieben — während es in der heiligen Lehre der Israeliten heisst: Nur dasjenige Fleisch von einem vierfüssigen Thiere dürft ihr essen, welches den Fuss in zwei Klauen ganz durchspaltet und zugleich wiederkäugend ist.

Auch die alten Römer sorgten schon dafür, dass verbotenes und ungeniessbares Fleisch, welches dem Volke auf den Märkten angeboten wurde, in die Tiber geschleudert wurde. Nach dieser Richtung hin wurde die jüdische Fleischpolizei viele Jahrhunderte hindurch als die beste und vorzüglichste gepriesen. Denn man sah und bewunderte, wie bei den Juden die Organe von abgeschlachteten gesunden und ihnen erlaubten Thieren auf das skrupulöseste untersucht und talmudischen Vorschriften gemäss gewisse pathologische Veränderungen nicht vorgefunden werden dürfen, wenn der Genuss derselben nicht untersagt werden solle. Trotz alledem war unter den Römern von allen Fleischgattungen das Schweinefleisch das beliebteste, so dass der starke Verbrauch derselben einen solchen Mangel und eine solche Theuerung des Schweinefleisches erzeugte, dass sich das Volk gezwungen fühlte den damals regierenden Kaiser Severus um Abhilfe zu bitten — infolge dessen Niemand eine säugende Sau oder ein Milchferkel antasten, respective tödten durfte. Später suchten die Vertreter des christlichen Cultus der menschlichen Gesundheit durch Anordnung mancher hygienischer Massregeln zu Hilfe zu kommen und Bonifacius, der gewaltige Apostel, verbot über Anordnung des Papstes Gregor III den Genuss des Pferdeleisches, weil es das Blut des Menschen unreinige und Ausschläge erzeuge. Etwa um die Mitte des achten Jahrhunderts erliess die Kirche ein strenges Verbot bezüglich des Fleischgenusses von kranken und umgestandenen oder von solchen Thieren, die von Hunden oder Wölfen getödtet wurden. Während der ganzen Zeit des Mittelalters wurde sowohl in den Städten als auch auf dem flachen Lande sehr viel Fleisch consumirt, es war das billigste Nahrungsmittel, weil das Brod, da der Feldbau arg darniederlag, viel zu theuer und stets im hohen Preise stand.

(Fortsetzung.)

Wochenbericht.

(Consum-Vereine.) Diese Einrichtung hat sich besonders für die mittlere Klasse der Bevölkerung als sehr nützlich erwiesen. Der Vortheil dieser Vereine besteht insbesondere darin, dass die Beteiligten sämtliche Consumartikel zu billigeren Preisen und guter Qualität erhalten. Doch gehört zur Errichtung solcher Vereine die Sicherung eines grossen Umsatzes und überdiess erfordert das Zustandekommen auch etwas Geld, somit auch zahlreiche Theilnehmer, um damit die Existenz des Vereines gesichert sei. Wiederholt entstehen in Ortschaften von kaum einigen hundert Einwohner Consum-Vereine, doch sieht man wie wenig Lebensfähigkeit diese besitzen. Die Einwohnerschaft ist nicht im stande diese zu erhalten und so verschwinden sie auch bald sammt den Taxen der Mitglieder. — Es ist daher durchaus

nicht zu empfehlen in solchen Ortschaften Consum-Vereine zu gründen, wo solche, in Folge der geringen Anzahl der Betheiligten voraussichtlich keine Existenzfähigkeit besitzen, — denn es ist dies von Nachtheil nicht nur für das Publikum, sondern auch für die Consum-Vereine überhaupt.

(Todesfall.) Den 1. d. M. verschied die Frau des alten »István bácsi«, des Nestors unserer gegenwärtig in Póstyén weilenden Musikkapelle. Das Begräbniss fand Montag Nachmittags unter bedeutender Theilnahme statt.

(Brutalität.) Der Pásztóer Einwohner Ardan József fand in seinem Garten einen Knaben am Baume kletternd was ihn derart ausser Fassung brachte, dass er dem Kinde mit einer Hacke in den Oberschenkel schlug und diesen gefährlich verletzte. — Gegen den brutalen Gesellen wurde die Anzeige erstattet, und dürfte dieser seiner wolverdienten Strafe entgegensehn.

(Jubiläum.) Unser städtische Notar Herr Szwoboda Károly hielt am 1. d. M. sein 20 jähriges Jubiläum als Notar im Kreise seiner Vorgesetzten, Amtsgenossen und Freunde. — Wir wünschen ihm, dass er noch viele Jahre zum Wohle des Vaterlandes und der Stadt Galgóc wirken möge.

(Trauung.) Den 4. d. M. führte der Érsekújvárer Gasthausbesitzer Herr Jankovics Ferencz die Tochter des hiesigen Gastgeber Hoffmann István zum Traualtar. — Eben den 4. d. M. fand die Trauung des herrschaftlichen Schreiber und Mitarbeiter unseres Blattes Herrn Perényi József mit Fr. Tóth Mariska in Vág-Szerdahely statt.

(Reflexionen slavischer Blätter.) Unsere slavischen Blätter lassen sich die Gelegenheit niemals vorbegehen, um nicht aus den russischen Blättern solche Artikel zu reproduciren, die den Interessen panslavistischer Tendenz dienlich sind. So feierte vor einigen Tagen der Petersburger Wohlthätigkeits-Verein die Jahreswende der Befreiung Bulgariens und resp. die 25-te Jahreswende des russisch-türkischen Krieges. Anlässlich dessen bringt das russische Blatt „Novoje Vremja“ einen Lobartikel, aus welchem die „Narodnie Noviny“ einzelne Stellen entnimmt und ihren Lesern aufischt. So schreibt dieses Blatt „Mit welcher Begeisterung schritt die russische Regierung vor 25 Jahren ein, um unsere slavischen Brüder auf der Balkaninsel der despotischen Gewalt zu befreien und ihnen die durch fremde Hand entwundene Freiheit zurück zu erobern. Es war dies das edelste und groszmütigste Werk, ohne jeden Hintergedanken, der reinste russische Idealismus, welcher die Seele des Russen durchdringend, — Wunder zu wirken im stande ist.“ Ferner schildert es die Heldenthaten russischer Soldaten und schliesst mit den Worten: „Als wollten wir das ganze Slaventhum befreit sehen und in die brüderlichen Arme schliessen. Gleich einem schönen Traume, und als wie ein befriedigtes Verlangen brannte in unserer Seele das heil. Kreuz Sofias. Je mehr wir uns dem Traume näherten, desto mehr Heldenthaten folgten auf einander. Eine Ungeduld bemächtigte sich der Menschen, die Brust wogte stürmisch... hier ist der erfüllte Traum! Doch mit einem Male wendete sich Alles. Der Berliner Kon-

gress brachte über uns das Urtheil, zerriss unseren Kranz. Und wo ist jetzt dieser schöne Traum...? ist er untergegangen oder gänzlich verschollen, oder vielleicht reift er im Stillen um einstens umso glänzender aufzuleuchten?“

(Theater in Póstyén.) Wie alljährlich, so auch heuer ist in der Vorsaison Póstyéns deutsches Theater. Die Gesellschaft der diesjährigen Saison hat durch ihr exactes, ausgezeichnetes Spiel, schon in wenigen Vorstellungen die Gunst des gesammten Badepublikums erobert. Besonders die Operettenbesetzung muss hervorgehoben werden. Die Direktion bietet Alles auf um allen Anforderungen genügen zu können. So wird Ende dieser und Anfang nächster Woche Fräulein Barsezcu kön. rumänische Hofschauspielerin, gewesenes Mitglied des Wiener kais. Hofburgtheaters, als Gast mitwirken. Da wir voraussetzen, dass sich gar Viele unserer Gegend der Künstlerin erinnern, und der angenehmen Stunden, die sie durch ihre Kunst den Besuchern des Hofburgtheaters bot gedenken, und dass sich wohl nicht sobald wieder Gelegenheit bieten wird die vorzügliche Künstlerin in unserem Kreise begrüßen zu können, erfüllen wir unsere angenehme Pflicht das P. T. Publikum auf dieses Gastspiel besonders aufmerksam zu machen. Samstag am 7-ten l. M. geht Fedora, unter Mitwirkung Fr. Barsezcu's in Scene.

Das beste Vertheidigungsmittel gegen die Oidium-Krankheit der Reben ist das Dr. Aschenbrandt'sche Bestäubungspulver (rézkénpor.) Herabgesetzte Preise desselben loco Budapest: in Säcken zu 50 Kilogramm á Klgr. 46 Heller, in Säcken zu 10 Klgr. 50 Heller. Die Verwendung ist billiger, weil man weniger davon braucht; sicherer, weil es an den Blättern besser haftet und der Wind es nicht herablässt; empfehlenswerther — weil es dem Moste keinen Geruch verleiht und die Blätter nicht versengt — wie das reine Schwetelpulver oder aber die Schwefelleber.

Fördert das Reifen der Trauben, verbessert die Qualität der Fehsung. Dort, wo im verflössenen Jahre die Peronospora keinen Schaden anrichtete, der Mehltau aber auftrat, kann das erste Spritzen der Reben unterbleiben und dafür eine Behandlung mit Bestäubungspulver vorgenommen werden, was ein bedeutendes Ersparniss bedeutet. Die Zeugnisse zahlreicher ungarischer Landwirthe werden auf Verlangen zugesendet. Bestellungen effectuirt die „Genossenschaft Ungarischer Landwirthe“ Budapest, V., Alkotmány-utca 31. sz. Ebenso nehmen auch Bestellungen die Wiederverkäufer in der Provinz entgegen. Das Pulver ist erhältlich bei: Ign. Wertheimer und Steph. Vomberg in Galgóc.

Wichtig für Obstproduzente.

Absolut sicheres Vertilgungsmittel gegen Raupen

1 Paket genügt auf 50 Liter.

Bäume sind mittelst Hydro-nethe zu bespritzen

1 Paket 40 Heller

Zu beziehen durch die Apotheke zum heiligen Josef in Galgóc.